

על הכתמים המיומנות של האיש הבודד או החבורה הבודדת.

אנשי נילי היו בודדים וגלמודים. הצבור לא אהד אותם, יותר מזה: הצבור לא היה אדיש, הצבור שטם אותם. ועבור הצבור הזה הם טורחים ומסכנים את נפשם לגאלו, אותו הצבור המוכן בכל רגע למסרם לידי התליינים. קל ונעים לסכן את הנפש עבור צבור אוהד ומחבב. קשה להקריב את הנפש עבור צבור שונא בתוך איבה כללית. אף על פי כן לא נרתע אף אחד מהם. אף אחד מהם לא אמר: למה לנו לסכן את עצמנו עבור המתנכלים בנו? זוהי גבורה שקשה למצוא דוגמתה. נוסף לכך, כי בטחון שלם לא היה להם בתועלתיות פעילם: הספק היה מכרסם אותם, אם כל הקרבנות אינם קרבנות שוא, אם אמנם יביא נצחונם את הגמול המקיף לאומה? אם בעלי הברית שהם טורחים לנצחונם בסכנות לעצמם ולכל הישוב היקר להם – לא יבגדו בהם אחר הנצחון? אהרון אהרן-סון ראה את פשר החלום בתועלת לממש. ואנו רואים את המשך הפשר, כי אמנם לא היו הספקות ספקות שוא. ולעומת הספקות שבתועלת מפעלם לאומה – הידיעה הנכונה על הנוק הברור שהם גורמים על ידי הרדיפות המוגברות של הטורקים, ואף על פי כן לא נרתעו. לכל עם ועם חיו גבורים, גבורי קרב ורגיל. אבל לגבורים ההם היתה מלחמה אחת, מלחמה באויב. אהדת עםם היתה נתונה להם, עודדה וחזקה אותם. לאנשי נילי היתה המלחמה מפנים ומאחור, וקשה שבעתים מהאויב החצוני – היה האויב מהבית, והאויב מהבית לא היתה מפלגה אחת או חלק מהישוב, אלא הישוב כולו. ואף על פי כן המשיכו את מלחמתם. הרי זו גבורה שאין דומה לה בעמים. ושרה, ששבה ממצרים לזכרון למות בידי מצרים, בכדי להציל במותה את אלה המתנכלים בחייה ובחיי חבריה – גבורה עילאית כזו

לא צוירה ולא תוארה בשום מקום ובשום זמן. ועף על פי כן, או משום כך, אין מחנכים את הדור החדש בארץ ישראל ובגולה על הגבורה הזו, ומסתפקים בתיאורי הגבורה הרגילה, הקולקטיבית, זו הגבורה שאיננה מעמידה בסכנה שום דבר אחר ושום נפש אחרת מלבד נפשו ובריאותו של הגבור עצמו. את המומנט המיוחד במינו של נילי, ואת האופי האינדיבידואלי שלהם, מעלימים. אילו היו סבורים כולם, כי הענין שייך לעבר שאיננו עלול כלל לחזור, – אין כל ספק, כי כולם היו מעריצים ומשבחים ומפארים את הגבורים האלה וכו'. אלא שבנקודה הזו קיימים חילוקי דעות רציניים. אלה הרואים, כי המצב לא נשתנה מאז מצי קרו, חוששים מפני השפעת הדוגמא של הגבורה האינדיבידואלית הזו. הגבורה הקולקטיבית איננה מסוכנת במדה כזו: את העדר אפשר לרסן ולכוון, העדר לא יזוז עד שינתחן צו המנהיגים. אבל הגבורה האינדיבידואלית היא מסוכנת, כיון שהיא משרה אירה את המנהיגים ללא עדר וללא השפעה מברעת על מהלך הענינים. השמאליים חוששים ביותר מפני האקטואליות של נילי, והם פוחדים מפני הדוגמא, העולה לערער את המשמעה המפלגתית בתוך שורתיהם. הרי המפלגה קודמת אצלם לכל.

חוששני, שגם המפלגות הלאומיות פוחדות מפני הדוגמא של נילי, כי גם הן, המפלגות הללו, מעונינות לשמור מכל משמר על הכמכות העליונה של המפלגה, ואם בכל זאת הן מתארות את גבורת נילי, הרי זה משום שהן סוברות, כי ענין נילי שייך כבר להיסטוריה ואינו עלול לשמש לדוגמא חיה לנוער. יוצא, אפוא, כי יש צד שוה בין המצריצים ובין המגנים, כי כולם ביחד מפתחים מפני הדוגמא של נילי.

ובנקודה זו טמון עוצם הטרגיות שבגבורת נילי.

מ. א. פרלמוטר

ד"ר ישראל שייב / מבט נועז בפני המציאות

(על שאלת יחסנו לערבים)

הדברים שאני רוצה להציעם דלעמן, הרבה היסוסים הסתי טרם החלטתי להעלותם על הניר. וכיון שהחלטתי מצאתי חובה לעצמי, לברר גם לקוראים את גלגוליה מחילות דעתי המוצעה כאן, היות ואני רואה בה חידוש ושנוי ערכין לא רק בהלך מחשביתי, אלא גם באי אילו הרגלים רעיוניים ועמדות של כל תנועתנו.

בדרך אינטרוספקטיבית נתגלה לי תופעה אחת; נוכחתי, כי מדי קראי על מצשי האלמות והטירור של הערבים בארץ ישראל, לרגשות הנקמה והשנאה

המתעוררים בי נלווה גם איזה רגש אחר. היות ובזמן הראשון נראה לי אותו רגש לוי כסתירה להשקפתי הלאומית ולקנאותי לציון העברית נסיתי לדחותו ולבטלו. אבל עם התפתחות מהלך המאורעות, עם התגברות עקשנותם של שונאינו במלחמתם הוברר לי הלך והברר עד כדי ודאות גמורה ומוחלטת: יש דבר מה במעשיהם של אלה ובעיקר בקעשנותם של אלה, המעורר רגש לאו דווקא שלילי, דבר מה המכריח אותך להצעה חדשה במלחמה זו וטיבה, דבר מה המתיצב לפניך וקורא

1/28 א"י 31/11

רים הראשון, המתארים גבורים מתנגדים, שונאי נפש איש לרעהו אך מלאי רגשי כבוד הדדי? אפילו באותם הספורים הדוקטיביים של קונן דויץ על מלחמתם של שרלוק הולמס וארסן לופין הרוצח והגנב והשליט על כל עולם המומה, התזכרו עוד את הרושם הטוב שעשה עליכם היחס ההדדי ביניהם המלא כבוד איש לשונו? למרות האהדה שהחשנו לצד אחד מהלוחמים — הערצנו גם את מתנגדו. אולי אין זה מקרה שאותם הספורים הם ברובם פרי עט סופרים אנגליים, אשר הדוניטלניות היתה לדם מדמם. ההדר בכל טוהר מובנו איננו שולל את השנאה והנקמה, אך דורש הוא מנושא דגלו האציל גם יחס כבוד לשונא אם אך הלה ראוי לכך. ואיזהו שונא הראוי לכבוד? משלים קונקרטיים יבררו את השאלה יותר.

שונא הראוי לכבוד: ברית שלום. אין מן הנחוץ כלל להדגיש שאני שונא להם. אך בכל זאת מוצא אני שאלמלא במקרה נתגלגלו העניינים כך שהייתי מצדדם — הייתי בלי היסוס קל עושה כל מה שעושים הם מבלי לחוש לרגש ההדר שבו. שונא שאינו ראוי לכבוד: מפא"י. אלמלי הייתי אני חבר המפא"י ומצדד ההבלגה (הלא סוף סוף, אם גם השקפת פחדנים היא זו, השקפה היא לכל הדעות), ואפילו שונא הבית"ר, בשום אופן לא הייתי מוסר את מתנגדי לידי שלטונות זרים על הגשימים השקפות המתנגדות לשלוי. ואם יגיד המגיד שיש הגזמה בכנוי "שונא" למפא"י, ותספיק המלה הפושרת "מתנגד", הרי עוד גרוע יותר אם המסי-רה"י היא אמצעי כיחס ל"מתנגד". והיות ואני במ"קומם לא הייתי עושה כן, הרי אני מסיק: הם שונאים או מתנגדים שאין ראוי לכבדם. ועתה נתבונן מבחינה זו לשאלת התייחסותנו לערבים.

שתי עמדות נבלטו עד כה בשאלת הערבים. האחת מבית מדרשה של "ברית שלום" המודה בו-כיוותיהם לארץ ורוצה ע"י קשרים אתם להשיג רשיון חסד מהם לישוב קטן של יהודים ב"ארצם", ואף ישגב זה, אך אופי מרכז רוחני יהי לו. עמדה שניה היא זו של ההסתדרות הציונית (הישנה בצי"רה) הרוצים לישן את כל המתעורר לשאלה זו. כאותו ילד העוצם את עיניו לבל יראוהו, כזו היתה הפוליטיקה שלה הן כלפי אנגליה והן כלפי ערב. כלפי פנים הריעו על המדינה העברית ועל זכויותינו וכלפי חוץ דחו את הצעת המטרה הסופית. בזהירות רבה לטפו את רעמתו של הערבי האורב, בדברי נחמה ושעשועים על הטובות הרבות הצפויות לו. בעזרת ה"ארגון המשותף" קוו להזרים את התעוררות הערבים לאפיקים אחרים לגמרי. כל נסיו-

ומכריז ודורש: האין הם ראויים שנלמד מהם כיצד לוחמים.

הרגשות אלה שלא יכולתי דכאם, כבשו את את שדה חכרתי, עד שיצאו מגדר חויה גרידא ונתגבשו להשקפה ברורה: יש להעביר בקורת ורביזיה בהתייחסותנו להתקוממות הערבים. בד בבד עם כל תוקף מלחמתנו במטרות ובמגמות אשר בהם דוגלים המורדים הערבים, בד בבד עם כל שונאינו כלפי אלה החושבים לעכב את דרך גאולתנו המלאה ע"י גול מולדתנו, בד בבד עם עברנו ממלחמת מגן גלותית למלחמת תנופה קנאית-נקמתית כובשת, בד בבד עם כל אלה אני דורש: נמציט במקצת בזוללים ונרבה לעומת זאת להתבונן בהם וללמד מהם כיצד ללחם.

ידעתי גם ידעתי, כי בהגיע דברי אלה לכ-נופית המבליגים על כל אנפיהם, יתנפלו על זה כעל מציאה חדשה שהזמנתי להם, ויכריזו בקולו קולות: "הקבצו אחינו מפא"יים, כל"יים, מזרחים ושאר מיני ירקות ואדומות, וראו ברביזיונים הבאים לכבד את הרוצחים!" רואה אני כבר אותם מתלקים ממשעמים אלה. וגם מצד אחר ימצאו קופצים על הסחורה, אבל כבר בטון אחר ובמגמה אחרת. חכרת היהודים הנוצרים מ"ברית שלום" יראו בדברי הסכמה להתייחסות ההשפלה וההכנעה מצדם לשאלת הערבים בבואם להתרפס לפני כס השופט בבקשת חנינה לניזונים הערבים ובויתוריהם לטובתם בשם הצדק והישר. אך אין לי דין ודברים עם כל אלה. הראשונים — פגיעתם רעה, היות ואין הם נגשים לכל פרובלימה מנקודה אוביקטיבית לדון כל דבר לאמתו, אלא מתוך רשעות ביחס לכל מה שחותם הבית"ר והצה"ר טבוע בו, ושנית אין הם רוצים לראות בשאלת הערבים שאלה לאומית, כי זה עלול להרוס את כל הבנין המעמדי שלהם. נוטים הם מפני זה להציג זה מול זה "ערבים רעים, פשיס-טים, רוצחים" ו"ערבים טובים, שקטים, כבשים ממש" המצפים לארגון המשותף כעל ביאת המשיח, מי זה יוכל לדרוש מהם עמדה אוביקטיבית? אלה האחרונים לעומת זאת — כלל אינם עלולים להבין את לשונינו, היות ומושג השנאה והמלחמה לזרא הוא לרוחם, ויחס כבוד עלול מהר ליהפך על ידיהם ליחס הכנעה וחנופה.

להגבות מצדדים אלה אינני חושש כלל, אם אני חושש הרי זה בעיקר לסכנה בחפיסת העניין מצד תנועתנו. וזה אקדיש עוד אי אלה נימוקים והסברות לעמדת.

הזוכרים אתם בית"רים את אותם הספורים שבלי ספק הרביתם כמוני לקרא בהם בגיל הנעו-

ביכור זה היה נחוק לנו כדי להוציא מטע-
נותיהם של אלה, הרוצים להציג את הערבים כרוצ-
חים סתם או ככבשים שדמגוגים התעו והסיתום.
לאחר שהוברר לנו כי דין ודברים לנו עם שונא
במלא מובן המלה, השאלה בעינה עומדת: האם
לא ללמוד מהם אנו צריכים?

צאו וראו: האם אין הם מסכנים את חייהם?
או אולי האם בעד בצע כסף הם עושים זאת?
האין הם מאמינים באמונה שלמה, כי מלחמה קדו-
שה היא להם? האם סוף לא למדתם המציאות כי
אתרי כל נחשול מהומות ופרעות בא עכוב בהת-
פתחות הגשמת הרעיון הציוני וכדאי היה על כן
להקריב את חייהם של כמה מאות איש. מכבד אני
את מאות הסוציאליסטים האוסטרים שנהרגו לפני
מספר שנים בווינה במלחמת המהפכה שהתחילו בה,
ומכבד אני את גבורי אלקזר. אלה ואלה רחוקים
מלבבי, אין דבר בכל מלחמותיהם שייעירו בי שגאה
או אהדה. אך את התמסרותם לרעיונם אני מכבד.
מצריך, אוהב ומכבד אני את אסירי עכו
היהודים, כי דם מדמי הם ובשר מבשרי ואת מל-
חמתי הם לוחמים. שנא אשנא בכל נימי נפשי
את אסירי עכו הערבים על כי מתנקשים הם במו-
לדתי. אך היות והתנקשותם זו נובעת מתוך אמונה
תם, כי למולדתם הם נלחמים (ואם כי אין צדק
בטענתם ובאמונתם זו), ונכונים הם לאמונה זו
להקריב את חייהם, כשם שנכונים אנו לאמונתנו -
לא נוכל לראותם כרוצחים סתם אלא
כעם אויב, שנוי יחס מחייב את שנוי התכסיסים
במלחמה זו, ומגביר עוד יותר את הצורך בשבי-
רת ההבלגה.

בעינים פקוחות נבין את מרד הערבים, בעי-
נים פקוחות נתכונן במעשיהם, ולמרות כל שנאתנו,
נלמד מהם מה שראוי הוא להלמד. אין אני רואה
סתירה כאן, מפני שאין אני רואה סתירה בתכונות
הנפש של הבית"רי: גאון ונדיב ואכזר.
רק אלה שלא הניעו הבנת מהות אחדותן של
תכונות אלה, לא יבינו לדברי.

ד"ר י. שייב

כל מי שאין לו תעודת בית"ר - איננו בית"רי!

נ. ז'בוטינסקי

נות אלה לא עלו והעלו חרם בידם, כי לא בה-
שליה, השליה עצמית והשליה אחרים יפועל פעל.
אך יש עוד עמדה שלישית. עמדת המבט
העשוי לבלי חת, עמדת הצעה אוביקטיבית במצב
הדברים כמו שהם, עמדה, אשר בטויה הראשון
היה הלגיון העברי, השני - הצעת המטרה הסופית
והאחרונה שבירת עול-ההבלגה. יש להגיד ברורות:
אין אנו רוצים ברשיון-חסד מצד הערבים. אין אנו
רוצים בהסכמתם הנקנית בשוחר, בוותרים ובאמרי
נופת-צופים, אין אנו רוצים להתחפש באצטלת
מלחמת-מעמדות. אין אנו רוצים לראות בהם רוצי-
חים פשוטים כדי לחפות בזה על פחדנותנו בבואנו
להסתתר מאחורי גבו של השוטר האנגלי. עלינו
להכיר כי ריב לאומי לנו עם הערבים.
ריב לאומי בשאלת הזכות להיות בעל הבית בארץ
ישראל, כל השליה מאיזה צד שתהא ולאיזה צד
שתהי מופנית - איננה אלא מזיקה. אנו האמננו
ומאמינים אנו תמיד, כי האמת האוביקטיבית תשפוט
לטובתנו. הן זכויותינו ההיסטוריות והן מצבנו בגולה
מצד אחד, שממות-הארץ עד כה וחמש המדינות
העצמאיות של הערבים מצד שני - אין אצלנו
ספק כי כל שופט לא משוחד לטובתנו ישפוט.
הצהור בלפור והמאנדט היו סימנים השונים לפסק
דין זה. זמן רב קוינו שבכח אוביקטיבי זה נרכוש
את ארצנו המציאות טפחה על פניה של כל ישרות
אוביקטיבית. אין שונאינו רוצים להכיר בפסק-דין
אוביקטיבי זה כלל בדעתם להכנע לו באינו צורה
ממותקת שהיא פיע בו. מאידך גיסא, המציאות
הבין-לאומית הולמת לדעת שאין כל כח לדעה
אוביקטיבית, לחוזה ולהחלטה. כל אלה נכנעים לכל
כח סוביקטיבי ולכל נחיצות אנכית, אם אך הנצי-
חון בצדם. חבש, ספרד, סמך, - יבואו ויוכיחו.
כשלונה של ציונות הצדק והיושר ונצחונות פולי-
טיים של הערבים הפורעים - יוכיחו.

שני צדדים אנו היום. ריב לאומי בינו ואך
הכח יכריע בינינו. פעם יהי זה כח פוליטי ופעם
ממשי פיס: הכל תלוי מהתנאים. אך דבר אחד,
בדמה לי, כבר חוברר מעל לכל ספק: ריב זה לא
יגמר אלא עם הכרעת-הכחות.

חדלו לכם מחשוב את שונאינו לרוצחים סתם.
השכל הישר מפרסם לרעיון זה? הלב מפחד? אך
המציאות זועקת ומכריזה על זאת בקולי קולות,
ואם אין אנו רוצים כבר בהתחלת המלחמה (כי אך
בפרק ראשון של מלחמה זו אנו עומדים כעת
לנחול מפלת עולמית, עלינו ראשית כל לראות את
האמת כמו שהיא, ולא כמות שהיינו מרוצים לראות
אותה. ובכן הסירו הלום מציניכם ודעו: ריב-לאו-
מים הוא, שנאה הדדית במלחמה לזכות על הארץ.